

LTK Beets

D 22 1

Wat God brodencht door lijf en leed,
 In 't weefsel van eens Christens leed,
 Vertoont een werk, waar niemand weet
 Gevise den ding aan te geven.

Aan dere zij schijnt lijf by lijf
 Doorren te ween leed en te warren
 Aan d'andere sul 't een bloemstuk
 Omgeven met een kranen om ^{zijn} sterren.

17 Oct 1858. =

Noy zooveel schoner in uw dood
 Dan ooit in 't leed,
 Om aan uw wang het dooreerd
 Zijn gloud moecht geven;
 Noy zooveel dierbter aan het hart,
 Dat u mocht deerd
 Dan toen 't u lijftad zonder omart!
 - Dicht dit het steven? -

In dit het wot de dood vermag?
 Het schonste ontdekken?
 Het beste, dat het diepste lag,
 Naar boven trekken?

Gehel de looch, den ganchen ^{schaat.}
Als doen wanderen
De hufde, die ons hart bevat,
En nog vermeerren?

En is den leide en nieuw begin,
En sluit ons scheiden
En inniger vereenen in,
Dat door een ~~schreien~~ schreien
En lach om stille blydichap
Verreiking gevend,
Dat ons liefde en toekomste hufde
Noo eeuwig lovend.

26 de d'p. =

Niet meer meer een.

Niet meer meer een, liefdijf God;
Niet twyflig vragend;
Mij niet, in schijn van ons is loon
Noo u beklagen
Niet door alsof ons hufde fault,
Maar niet ver denken
Maar altijd hoo en on blyd end
Petrouwen schenken.

Dat wil, dat doe ik als een kind,
Wat led m' oek grifde,
Dat met een hart dat ik kenint
Noo newe liefde,
Noo liefde, die mij 't hoogeth God
Den Zielvrede
Geschoonken hufde, door Jem bloed
En 't al dan mede.

Maar oek, ik, die mij zelven ken,
Maar altoos vreedend.
Heer! doe mij bly en die ik ken
En slecht kan wreed
Niet en genade eek oogenblik
Mij hulp besyde
Opdat ik tot mijn jingoten oek
Noo liefde poeise.

26 de d'p.

1
Nog zoveel schooner in uw dood
Dan ooit in 't leuen,
Toen aan uw wang het roerend
Lijn Gloed mocht geven;
Nog zoveel dierber aan het hart,
Dat u moet derven,
Dan toen 't u lijf had zonder smart,
— Doet dit het steruen? —
Is dit het wat de dood vermag?
Het schoonste ontdekken?
Het beste, dat het diepste lag,
Naar boven trekken?
Geheel de bracht, den ganschen
Ons doen waarderen ^{schat}
Der liefde, die ons hart bevat,

In nog vermeerren?
Lof is den Einde een nieuw begin;
Lof sluit ons scheiden
En inniger vereenend in,
Dat door ons scheiden
Een lach van stille blydschap
Verreiking geeft
Dit ure liefde en toekomst heeft,
Voor eenwig leuen.

26 Dec. 1838.

Niet murmureren.

Niet murmureren, liefdyk God
Niet twijfelig vragen.
Mij niet, in zyn van over 't lot,
Van U beklagen.
Niet doen alsof uw liefde faalt,
Maar niet verdenken,
Maar altijd haar een onbepaald
Vertrouwen schenken.

Dat wil, dat doe ik, als uw kind,
Wat leed m' ook giefde;
Dat, met een hart dat U temint
Door uw liefde.
Uw liefde, die mij 't hoogste God
Den zielewrede
Geschenken heeft door Jezus bloed;
In 't al daarmede.

Maar ach! ik, die mij zelve ken,
Moet altoos wren. —
Heer! doe mij blyven die ik ben,
In slechts kan wren
Mits uw Genade elk oogenblik
Mij hulp bewyze;
Op dat ik tot mijn jongsten smik
Uw liefde prijze.

16 Dec. 1878.

=

Leven en een d'as acht?

Te Leiden dat het wat veel was;
 Maar schoon 't een ord'lijk deel was,
 Het hebben tot vijfden 't gebrucht.

Schouwers kregen vijf twee.

Zij werden met blijfzucht, ontvangt;
 De honden geen beete verlangen,
 De kellen te als eigene mee.

Schoudertijd hebben vy een;

Zij is wel wat ver uit ons oogen
 Haer eethiend in de arm. gevloeg;
 Maar mochten wij 't laten? Meer.

Ook blijft het u geenszins bij;

Maakt ons Conclis de Tweede.
 Hij zijn intemate te rede,
 En laet zo gelukkig als hij.

Naar Oost of West te gaan,
Laet hij zich met haar niet verstanten;
Lijghen, hoort en naar naar Houten;
En eers op zijn best hier van
Daan.

Daar staat de woning klaar,
Ongeven van heedrige daten,
Daar in zij te samen gaan smaten
Het best van Meeste jaar;

De pastorie, het school
En Ledijs en Ledijs verblijfsje,
Daar Mededij en hupfijn wijfsje
En hemeltje stichten nie.

Daar staat de statige kerke,
En opent haar deuren met verlangen
Om de enkelingen te ontvangen
In 't jeugdige leeraars werk.

Daar licht de herdenkstap,
De trouwshand te verbeden,
Daarmee hij de kudden zal
De God hem te weiden gaf.

Ticht op, gelukkig Paar,
Met Lijn en met vader's leges,
En deest, in voor en tegen,
En Lagen, ook in welken.

g. Aug. 1818

Wolven R. R. R.

In die, van vriendschapsgeest.
tot geest
Met een door niets ontroosten
geest
Het laatste mag verbeiden.

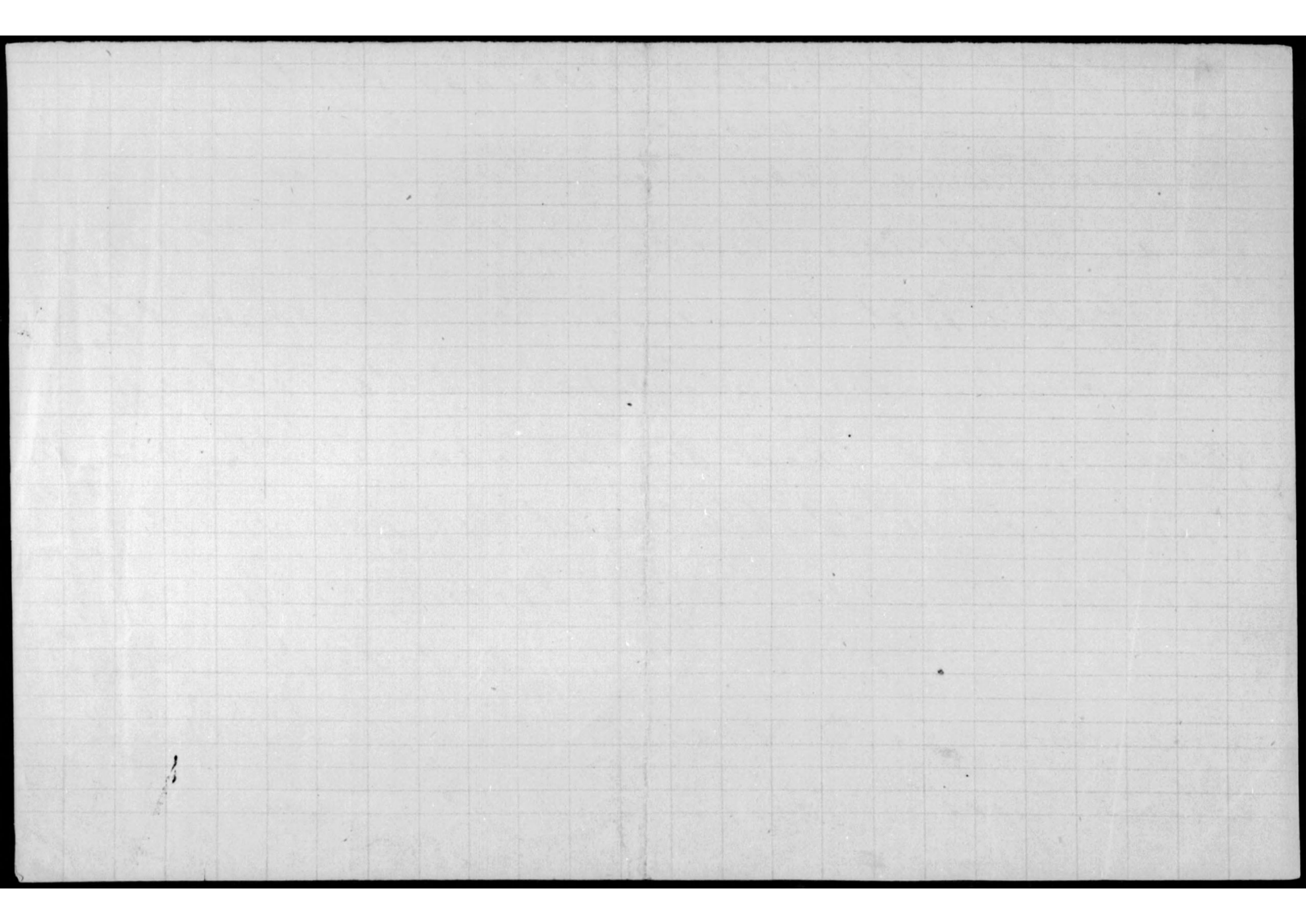

Nooit heeft de liefste laet geleden,
Nooit treedrecht trufte ons
Die weggegan zijn, zijn met redey
Van onse zijde weggegaan.
Zoo zal het blijven, of die bleven,
Tot dat de laatste stund beflukt;
Het hart, dat God ons heeft gegeven,
Is onbekwam tot bodetruikt.

Vrienden ruste sal nu 't eerste komen?
Aan mij de beurt, naar 't farantal.
Maar, als uij 't geer van dieew schrom,
Zoo is u trooft, het vaal 'zo't vall!
Dan dien we elka den aan bij 't scheidey,
In zeggen: „Gods wil moet
gefehien!
Wat vij in 't leven die wijls leiden,
Dat geelt ook nu: „Tot wederkie!“

1 Nov. 1881.

Germania.

(Niederwold, Augustus 1885).

Germania rust op haar zwaard,
 En heft de Keizerskroon naar boven,
 Omkranst met lauweren harer waard,
 Wier glans geen spijt of nijd kan dooven.
 Haar Keizer met zijn kloek geslacht
 En helden die voor krijgsseer blaken,
 Houdt aan haar Rijn de trouwe wacht,
 En zal ook bij den Moerel waken;
 De loftrumpet blaast ver en luid
 Haar vryt van zegspraken uit.

Wie loenheid, kracht en vryheid ^{mint}
 Aankouwt haar beeld met welbehagen.
 Haar lokken fladdren op den wind;
 Haar oog is helder opgeslagen;
 Haar schoone mond zegt vastheid aan,
 Haar blik, verachting van gewaen;
 Ontzag gebiedt haar rustig staan,
 Te midden van haar adelaren;
 Daar ze in haar wydgestrekt gebied
 Haar een en eenig Deutschland ^{ziet}.

O welk en dag, als op 't geluid
 Der Trom, haar zonen samenloelden,
 En traan bij traan van gade en bruid
 De hand die 't krijgswaard greep be-
 sproelden!

Ach welke nachten, als de bloem
Haars volks, in haar gevallen helden,
Alleen gelaten met hun roem,
Ternêrslag op bebloede velden,
En, door de najaarswolken heen,
De maan hun kwid gelaat bescheen!

Maar welk een dag van vreugde en eer,
Als zij haar dappre duizendtalen,
Het d'eiken loftak op 't geweer,
Door luid gegjubel in zag halen!
Als echtgroot en bruidsgom
Weer gade en bruid in d'armen zonken,
En bij 't ontvoerend wellerken
Geen tranen dan van weigde blonken,
Dank 't, Dank zij God! bij 't lofgeschal
Ten hemel steeg van berg en dal!

Die dag heeft rijkelijk vergoed
Een jaar van krijg en opzussmatten,
Van bergen angst en stroomen bloed
En zoveel rouw voor zoveel harten.
Die dag, God geve 't! hebbe een tijd,
Een schoonen tijd, een eeuw van vrede
Voor kroost en nakroost ingewijd,
Die 't zwaard terughoudt in de scheede,
Die broedertwist noch tweedracht dieldt,
En Amalthea's hoven vilt.

Nicolaas Beets.

Maar zonnestralen beken
De schaduw van zondson,
Die van den hemel spreken
In 't zwijgend heiligdom,
En, waar zelden open treffen,
Der blijden slet hem klans
De bloemken, die zich heffen
En openen hun kraan.

Belust om uit te kanten,
Driest hier en daar de steen
Op de allerhoogste punten
Door loof en reuigen heen.
Bestijgt hem, wandelaren!
Gediet het vergriecht
En laat uw rozen wrien
Bij 't volle morgenlicht.

Nis Eist gij aan de kinnen
Des Schwarzwald's breunen zand,
Mispken de gletschers glimmend
Van 't Berner Oberland.
Die derwaarts vliegen kranen.
Derkuacht uw zivistiek hart...
Die meer verlangt, pleegt zonde
San't geen geschonken werd.

Laat, laat uw rozen wrien
Langs 't geen ze omhoog ~~aanvlooden~~
Die lachende valleien
Met vogten geel als goud;
Toonel van stil gemaegen
Bij welvaart en bij olijt,
Waar die den akker plegen,
Vok maaien op hun tijd.

Ziet open om, de koten
Van groene bergen langst,
Die van veel zegen weten
Maar ook van schrik en angst,
Als in die zelfde dalen
Waar een de vrede lacht,
De krijg zoo menigmalen
Dood en verworping bracht.

Langs Gindescher bergkam richte
De Heiden sterkten op,
En Christen-vroomheid stichte
Hlaar bloeter op dees top.
Daar blijft zij 't ^{graf} ~~graf~~ onruigen
Der Heilige, die zij eert, &
En Gode 't loflied zingen,
Dat zeggend wederkeert.

& St. Odilia. patrones vanden Uras. -

Quins mitricht zal 't beloonen,
Als je U, door Kruis en hand,
't Bepraasde pad laat toonen,
Daar Pathman's scherpen tand.
Maar o, zie ook - in verder,
Tot waar de schepping rijt
Van Heintal's trouwen herden,
& Wem 't wakroost dankt en prijst.

Al schijnt, aan 't hoofd der bergen,
Gekraust met glanzig veil,
De Spessburg ons te tergen,
Het wegen nu en steil.
Wij willen kracht vergaderen,
Dan roed ontbrekt het niet,
En 't heerlijk alricht wederen,
Dat ons zijn standplaats biedt.

Daar zullen we uit den hoogen
Dien hoogen Don ^{xx} kuischken
In 't veld verschiet beoogen,
Maar eker Adlauer zien;
't Lief stadje dat zich kronkelt
Daar 't kronkelen van den vloed,
Nieuw hat in 't zonlicht onkelt
Daar 't naar beneden spoedt.

(x. Berlin.

(xx. Van Straatsburg.

O, Dapre wandeltrochten
Van dag tot dag volbracht,
Het vrienden en verknochten,
Steeds vriendelijk herdacht,
Niet afgeschrikt door verte,
Of wezen steil en ruud
Hoe leeft zij in mijn harte,
Hoe ~~grijp~~ ^{trouwen} herdenk ik U!
Hoe blijft zij mij verkwikken,
Herlevende in mijn Ziel,
Opvallige oogenblikken
In 't gasterij St. Opiel,
Haar 't budje met haar rouwen
Dus vriendelijk tegentrad,
Of gauw den land der bronnen
In haar verfrischend nat,

In boere of jager stolpen,
Of open plekje in 't bosch,
Nader we ons niet te beholpen,
Overkrachtig bed van roos!
Of op de hupsche banken,
Wier doopnaam 't hart bekoort,
Die we aan Uid Ergen danken,
Verfraders van dit oord!

J. Frau Mutter" woude men in tee,
konde zich de Supérieure in enige
bedenkbare, toen in haar 80ste

O Liedren, aangeheven
Nij't dalen van den voet,
Door d' aandrang ~~aan~~ⁱⁿ gegeven
Van 't welgestemd geluid;
Gelluidend, krachtig, treffend,
Aandoenlijk, teeder, zacht,
Het hart naar boven heffend,
Op naar de scherts in Maakt!

O, Handen vol met bloemen,
Om lieven vorm of kleur
Gepreken en te raaken;
Met waren rijt van geur!

O, glanzige eppskronen
Op 't spijze hoofd gedrukt!
O, Fruitten voor de schoonen
In 't overigras geplukt!

O Vriendelijk herenen
Van allen aan den disch,
Als 't klokje van half. linnen
Juist koud geworden is!
Maar, met veracht van talen,
De gasten paarsgewijs
Beleefdheên en verhalen
Op diepken bij de spijs!

O Zoet riek onderhouden
Als 't zwertje ons regen sond,
Met jongen en met ouden,
En lieven kindermoud.
Wat blij ik voor mij wanklen
Manshoofden gijft en zwart,
Nier weten en wie denken
Nij uitgewispeld werd!

Ik zal ik niet vergeten,
Feminijne schoone vroude,
Die haast mij aangrepen,
Die lid aandaacht schenken wou,
Roek 't kind van zotten jaren,
Dat aan mijn lippen hing,
En 't ruischen van mijn suaren
In gretige oren ving.

ook te niet, lustig stoeiend,
En dravend om en om
Met meijer even bloeiend,
Luidruchtig knaflendou;
Maar evenmin dat kleentje
Vol levenslust en goed,
Niet haar gebroken kleentje
En ongebroken moed. *

November 1886. —
* Charlotte D. 8 jaar oud. ¹⁸⁸⁴ Hinterbach van
den ereb. gevallen.

By het Graf van Justus Ver.

312. 1092 b,
p. 109

Must uit, rust uit van 't Lange Lyden,
Al lydt ons hart door Uw Gemin,
Niet en zal U de rust benyden
Die zinnlyk! U beschoren is;

De rust van 't afgelegde stof.
De rust des Ziel in 't Hemelhof.

Die Geest kracht by zoo zelle smarten,
Dat stil Geduld, by 't pynlyk lot.
Wat was 't dan 't groot geloof uw hart,
De onkreukbre Trede met Uw God.

Dan by „Den Smerpen Doorn in 's Heelth.
De Dwaalherd," Hie.. Goffs Kracht bewees?

Gy hebt uw kruis Hem vragedover,
Die 't op den kruisberg draeg voor u,
U zelf verlaagend, sonder klagen
Het kruis was swaar, de kruisweg zwaar,
Gy hebt volhard - en voor Goffs Troon.
Draagt Gy uw palmtak en uw Kroon!

Wilder 26 Febr 91

ges. Bz

Waar klacit, schoon sie van 't Parady,
Door Londe en Schuld verlaen,
De schoonste roos, prof kelden Gyls,
In Hindstoken hof geboren?
Dan, was men e'er is door der hand
Revlachten door Gads sizer hand,
Voor die van May tot May,
Zyn Zegen Sullen brager?

Delieffen. Sies die hand die hof
Met blaemen en met vruchten,
Die op gaan tot Zyn eer en lof,
En geen verblorring duchten!
Blyft, of het stormt, of 't koelt, of mist
In wat er door de boomen riuolt
De Gads-stem onderscheiden
Die hooger op wil ledden.

9. Febr. 94.

J. J.

13 Sept: 1894.

1. De Vrouw: van hachtig jaer, mij vijf en dertig jaer
In daaglyksch lief en leep, bij vobesped en geware,
Vog frisch en fris, ondatske kpar ket en trestig jaer,
't Hoofd helder als altijd, al wordt de Haarvlecht ^{grouw}
Een Moeder voor haar kroost, en voor haar tusters kindren
In liefde en liepe zorg, als ik geen ander ken;
En die, niet zijt' getal wondom haar - disch vermindere
't Uitenggaant gedin bijen hondt, met de pen.
2. Mijn Zonen: u' oudsten die aan Javai verre kust,
Helt recht en 't goed verzorgt, van Weduwen en Widen
Een, die zijn Heilands kast behartigt als zijn lust;
Een, die den erboms schraagt der Moedertaal verzet,
Een voor 't Notarisambt in driën toegerust;
Voor mij die veertig jaer gepreukt en onderwees;
Maar volle restig heb geprozaat en gedicht.
Die me in, en buitenslands lieth hooren en deed lezen,
Papieren kindren veel gezonden heb in 't licht,
Maag des wat narvoms aan mijn naam verbonden ^{weren}
Maar 't heb op beter eer mijn oog en hart gericht,
Verga 't papieren kroost! Laat slechts die lieve Zonen
Van vleesch en bloed rich mijner waardig soonen,
Wordt in mijn geest hun kroost en nakroost opgebracht,
Zoo heb ik leers genoeg in hen, bij 't nageslacht.
3. Mijn Dochteren: getrouwde en on- en aange trouwde;
Moeders van kindren, Ziekverpleegster, Armen troost
Mechelpeter van haar gade, in 't als zijn taak beshouwde

Berallig Langster! die mij van mijn toeg verpoost.
Eilandbewoofsters, of van Burcht Ven goede Steden;
Versiusters van mijn haard, verkwiksters van mijn hart,
Zij liefd' een, bij voerschot van liepenswaar dijkeden,
En schat na veel verlies, die mij gelaten werd.

4. Schoonzoons; een Edelman, een eedle man gebleken
In eedle trouw, voor mijn lief kind tot aan den dood;
Een Nyvraat, die de hand weet uit de mond te steken,
Een Schout, nauw toekennende op 't belang van klein en groot,
Als mans en Vaderskrouw hun heiligenplicht betrachtend,
Voor halve broers meer dan half broederlyk gezind;
Schoonzonders als hun eigene achtend.
En Vaderlyk door prij gemind.

5. Kindskinderen; vier Beetsen; drie Forceesten;
Van Geldus zes; twee Wentholts. vyftien saam
Een in Leid. Africa: In 't Vaderland de meesten.
Drie lieve meisjes; vijf genoemden naar mijn naam
Een twee en twintig Jaar, een die bij maanden 't leven
Nog belt, en met de soetjes bloot,
Mij tegenspartelt uit zijn moeders zachten schoot,
Maar me allen even lief, als in Gods gunst gesoot.

6. Dee Kuster, de eenige die mij de Hemel spaarde;
Van 't viertal dat mijn Moeder baarde.
En haar die mij een Kusterhart bewaarde,
Al brakte de dood den band van haar en mijn gelacht.

Leve allen hier aanschouwd of, in den geest, gedacht,
Zij uit mijn dankbaar hart de liefdedronk gebracht.
Nicolaas Beets

Kom!
 Kom Vader, tot Uw Loon, kom, Loon, tot Uwen Vader!
 En, vaarting dat hem voert die van verlangen Brandt,
 Klijf d'Indisch' Oceaan, Dring de Engte Doo, en walter
 Sandlag tot slag 't Europeisch Strand!

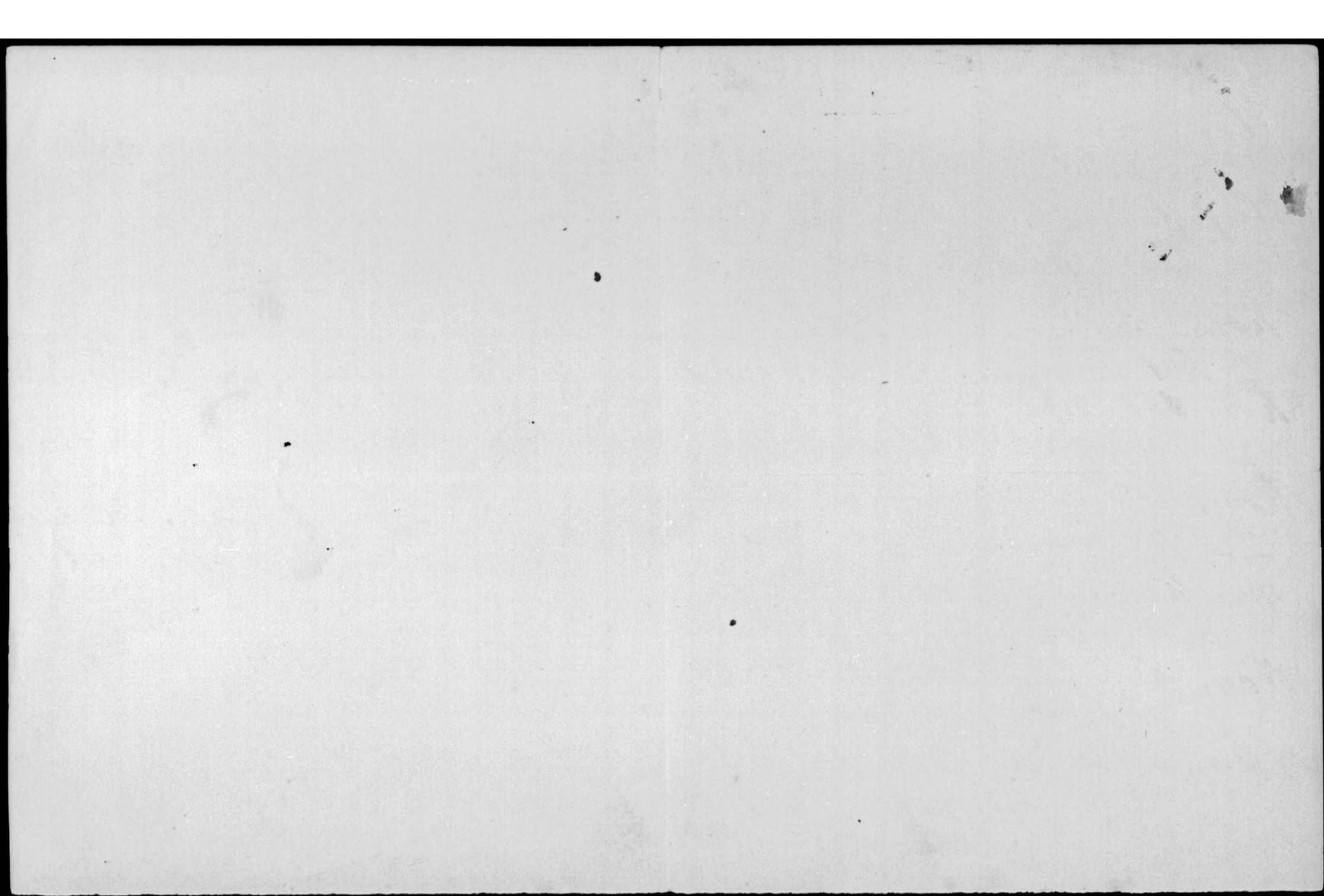
Kom tot den hoog bejaard, eer 't uit 't met een Leven,
 Dat de Almacht ophoudt in de boort die naar U smacht,
 Kom tot dat Leinig kind, voor U een kind. Gebena,
 En die heft in Uyn jonglings kracht!

Kom, zie de vrienden twee van eijer jonglings jaren,
 Al mannen om van tong en aansen, kracht en deugd,
 Mee nummer trof de dood, maar die syndricht bleef spaken,
 Lien naar U zit, met dubbele vrenp.

Kom tot Uw Vaderland! Gy miste in 't schitterend Ooster
 't aardoculsk schoon van 't Hollandsch landschap steeds met leed,
 't verlangt U van 't ontbeerd door 't volk denot te quaater,
 En macht U in Uyn Lomeer kleed.

25 April 96.

P. J.

Johan. Tetsus. bibl. 1900a, p. 89¹⁵
Wasebnaek

29 Mrt 96.

Gy bleeft nog wat; nog jaren leep
Maar kondt niet altyt blyven
Geen vrienden mensch. geen dichtersang
Kan tegen 't lot beklyven.

Ik kwaal nam toe, nu kraecht nam af
Een secks van lange dagen
Verleken met den voet in 't goet
In de ure was geslaen

Een stik, en wrot geen tyd vermoekt
Geen zestig jaren wandlen.
Wat ons lot innig had verknocht
Is door den dood onthonden.
Nu is er scheiding in ons lot
In staat, en sielserranen
Van 't, de heerlijkheid by God
Van my, 't sin de tharen

Herwind er wat je er hebt gevonden,
Een Muur, een merkkring, en een Val
Van lieve vrienden, te verbander
Door wat op, niem verbindt Zal.

Dus laat je in Lichtbren. welstand achter,
Niet slechts den jongling, straks een Man.
Maar ook de Falstrijer — en wacht er
pooneert geen slechte Syding van.

Wie weet, hoe Lang hem God wil sparen,
En wat Eyn Goedheid ons nog zunt,
En of gy, na een lutkel jaren,
hem niet nog eens Amhelser kunt.

Merar staat het in Eyn Paets Geschrenen,
Dat dit niet mag, niet moet geschien,
Dan heeft die God van dood en leen
Wat beters over hem voordien.

In Gy myn vrouwe,
Zoo lang zoo trouw
My by gebreke,
Van God gesien
Door God gespaard
Zyt, die Gy waart,
Geheel uw leven,
Wees die Gy zyt
Vag langer zyd.

Deel als Gy meest
Deel wel te moe.
Ten einde toe.
In 't lief en leed

My toegewagen;
In blaast myn mond den aders uit
Wees daar en schuit
Mijn brekende bogen?

Jy

Een reijf en een Nichtje
 Vereenen zich in de Echt,
 En wachten wel terecht
 Een Coms en Vaders dichtje,
 Vreest niet dat hij 't onthoude
 Schoon 't van zijn oude luit
 Het laatste wren soude,
 Dit toontje moet er uit.
 Zy hebben uit den treuren,
 Tes jaren naar ik acht,
 Geduldig afgewacht
 Wat kans hun mag gebeuren.
 Wat was 't. Er moest voor deren
 Aanstaauden Echtgenoot,
 Niet slechts het daaglykue brood,
 Maar ambt en werking wren.

Wat al vergeefse schreden
 Tot lieden van bewind,
 Steeds even Welgerind
 En vol lieftaligheden.
 Wat drempels plattgelopen
 Papier en inkt verbreed.
 Maar eindelyk kroont den 't lot
 En 't hebben komt oor't hopen.

Men is zijn hals omhangen
Met een fraai kiloesnoer,
Door burger en door boer
Wordt hy met eer ontroegen;
Men hoort naar zijn bevelen
Een salyht dorpsgerie.
In naam der Koningin
Gaaf hy de wet bedeeleu.

Men zal hem 't vrouwtje sterken
By alles wat hy doet,
En maakt hem 't leven zoet
Door woorden en door werken.
Men gaan ze een echtheid smaken,
Dat meender is dan schijn,
Niet van gelukkig lyke,
Maar van 't elkhade te maken.

"Zijn hut aan 't eijde der oarde"
Schoon niet "van klei" maar steen,
Is nedrig, schoon niet te klein;
Maar 't beigen maakt de waande.
De draag is, waar we ook wonen
Op eiland, berg of dal,
Of daar de liefde stouen
En wetten geven zal.

Hier zal hij 't, wachten we allen;
Hier zal hij 't, voelt hem hart.
Geen tyd, geen lot, geen smart
Doet, hier haar stoel vervallen!
En 't Godswoord mischt hem tegen
Van 't oud en eeuwig lied:
Waar liefde woont, gebiedt
De Al-wetende zijn tegen.
was ref. B.

Ach moederlief! ach ukrei zo niet!
 Ik heb het daerlijk goed hierboven;
 En iets mijn vreemde mij kan rooven
 Het is het sien van uw verdriet.

Ach! moederlief, ach ukrei zo niet.

Ik had een ongemaklijke pijn,
 En heb mijn oogjes maar gesloten.
 Daar kwam een engel toegeloten,
 Mij dacht het moest mijn moeder zijn.

Zij had haar ooggen trouw en goed;
 Zij had haar stem en gamme wren.
 En ik kon in haar blanke lesen
 "Ik zorg voor u mijn kind, houd moed!"

"Zijft gij het moeder?" sprak ik recht!
 "Nuw moeder's moeder" zei ze Teeder.
 "Ik over u mede, en leg u neder
 In d'arm van Jesus, die u want."

Met kustte zij mijn wang en waan
 En werde lachtijs mij naar boven.
 Daar gant viel het hoofd der hoven,
 En vind ik mij in Jesus arm.

Wat had hij meelij met mijn pijn!
 Och heeft hij liefdrich mij geseen,
 Och liefdrich heeft hij

Le mij een plaatsjen aangewezen
Waar al zijn kleine vriendjes zijn.

Daar speel ik mee den gancken dag
Le ik is dor schom in 't keunlich edel.
Ach moeder gij waert welthoeden
Indien uw org mij vreemde zag.

Mijn heeltje draet mij nu geen reer;
Niet is er dat mij meer kan hinderen
Le ik zing in 't hoor der hemel kindren
Om lof en onnen lieve heer.

Groeten vader zingt mij telkens voor.
Wat wae zij lieflijke aan 't heffen!
Hoe zou ons lied u 't harte treffen,
brong omme stem maar tot u doer.

Of kon ik in uw eenzaamheid
Lies even bij u binne treden,
Le sprekken om de heerlijkheden
Waar in reik 't kind van God overleedt.

Gelukkig die zijn kind mag zijn!
God me er nimmer een verlieren.
Zou me geen enkle, groot of klein
Nu ande om mijn hemel kinderen.

Dus wacht ik ^{hier} met grote ge
Tot ik in 't huis van alle ^{den} vromen

Om moederlijc sie binne komen,
Le God mijn laatste wensch vervult.

Faint, illegible handwriting at the top of the page.

A single horizontal line of handwriting.

LTK Beets

D 22 2

H. 45.

Hee grooten! De konnen, hand- en groote kon,
Staan op een zij gelykwaard, in welke sem
Dan luid gidsien, waaraan geen oerklank faelt,
Gaet gretende op het hem die nederdaect.

De grook Tang, aan denz en veldaan rijk,
Is't, dien de koning door dese eermangh
Stoort om het zijn verwerdens af te dalen,
Het lang naar hem verlangens hart te onthalen
Op 't loot besef Syns Oerdyes. Is't geluid
Der zware konnen onegt de schelle fluit
{ ^{syn dueren?} Na het zijn ~~dueren~~ tron, verskillend, naar eendrachtig.
O schoon aeword, door 't klunkend kleinood
Geregeld. Groot is Tang, Syn ^{naest} ~~af~~ groot,

Zijn instrumenten tot het schroeven machtig.

Na huwt sich belghekingel aan de kon:

Na zweeft in 't lof 't bevestig dan skow ons.

Van oude stammen nemen eedle loten

Diet aan eut beest, met 's konings gunt gemaken.

En vieren 't bly. Van oude tuden luyt

De ducht, die wij den vromelyk verrieten.

De ontzigen den van Vaadren, die de ducht

Ons leiden, ons te buyten en ons platten

En ^{immer} altd goed te zaekt te zijn met vryd.

Wel moge Tang de hulten e. deent khassen.

~~Van~~ ^{of van} Zijn loon eerbiedig opgedragen.

Wanneer de winter keert a. hujaan dagen.

bl. 44. 48.

Geen koning sterft en Chou, of die
Hou op wegt, wegt zijn spoor;
Die, een wyde, sterken, die
Regeren actye door
Tou, chi en Hou was heuelling,
En nu hen op den troon verling.

Ja nu verling hen op den troon,
Verling hen in hun deing;
En Hou's heiligste geboon
Te vyer was zijn veyng,
Bleef overhang zijn deel en lust,
En daar op was zijn volk gerust

Nu was zijn volk's vertronen waard,
Sij huft van kindersplicht
Het voorbeeld aan zijn wet gepaard,
Jou aller aangesicht.
A Hart in zijn volken klopte en vrom,
Dat blinkte al zijn deelen drom.

De een een ^Wu, loorij a blij
Werd hij door elk beuind;
Men zag in hem 't voorbeeldig
Kind;
Men wilde zijn al, hij.
In hem, den Linken Radelen Leem,
Heterden om grooth door.

Wu's vader warden, die herteld;
Wu's natwort drukt by spoor
Gems, en vormt die naar by beeld.
Zoo blijft, alle een door,
Der Himmels Zegening, naar recht,
Aan 't koninkryk der Chinghecht.
gode gerd

Worcker, 't Himmels Kege. Blyft
Aan 't zegnen van ^{Wu} hem,
In een, hun zoen, hun lof bellyft
In duisend wonder jaam.
In duisend duisend jaam daarby
In maeth, hun maeth, hun heer.
Schappy.

H. D. I.

Herfch brengt ons 't plechtig heftfcheit
Met fteren, om uer horens pout^{aan}
A Lomen zorgaan ^{mytten} huim brecht;
En hazilurth treekt woraan
Die groote Chan is bezellecht;
En vood den ^{men} ~~mytten~~ uylen tal
Aan heel ons vroeger vorftental.
Auphond den volen beten hier,
Gewond naar beetrig in en fter;
Ari fchotel van bamboe en honk,
Gepreken vleesch, gebraden bont,
En frop, die goet en kragtig is,
Gerangfchikt op den breeden dinst.
En onder dees vafende taal,
Dus dant en fprink ma al t'heal.
O Oudren-erend ^{Prins} voort! op wien
De vaders zeggen ^{uw} te de tien,
Bewogd en verzogd meer e meer,
Voor uw geluck, nu maelt, nu eers,
Lang leven. ^{zeggen} ~~te~~ ⁱⁿ ~~de~~ ^{voe} ~~en~~ ^{op} ~~te~~
en gunt, op dat gy 't land van Lee
En deel de landfchick vortfchants aan
Fech an een berg tot alle de maan,

Gernich

voor goed

~~Altyd~~ bettere moech ~~altes~~;
Een aardfekerheit of vaterloed
Din onder dag ontrenten hoek,
En rich dat orb de vriendfchap
Met de edele onde drie ge
kercht.

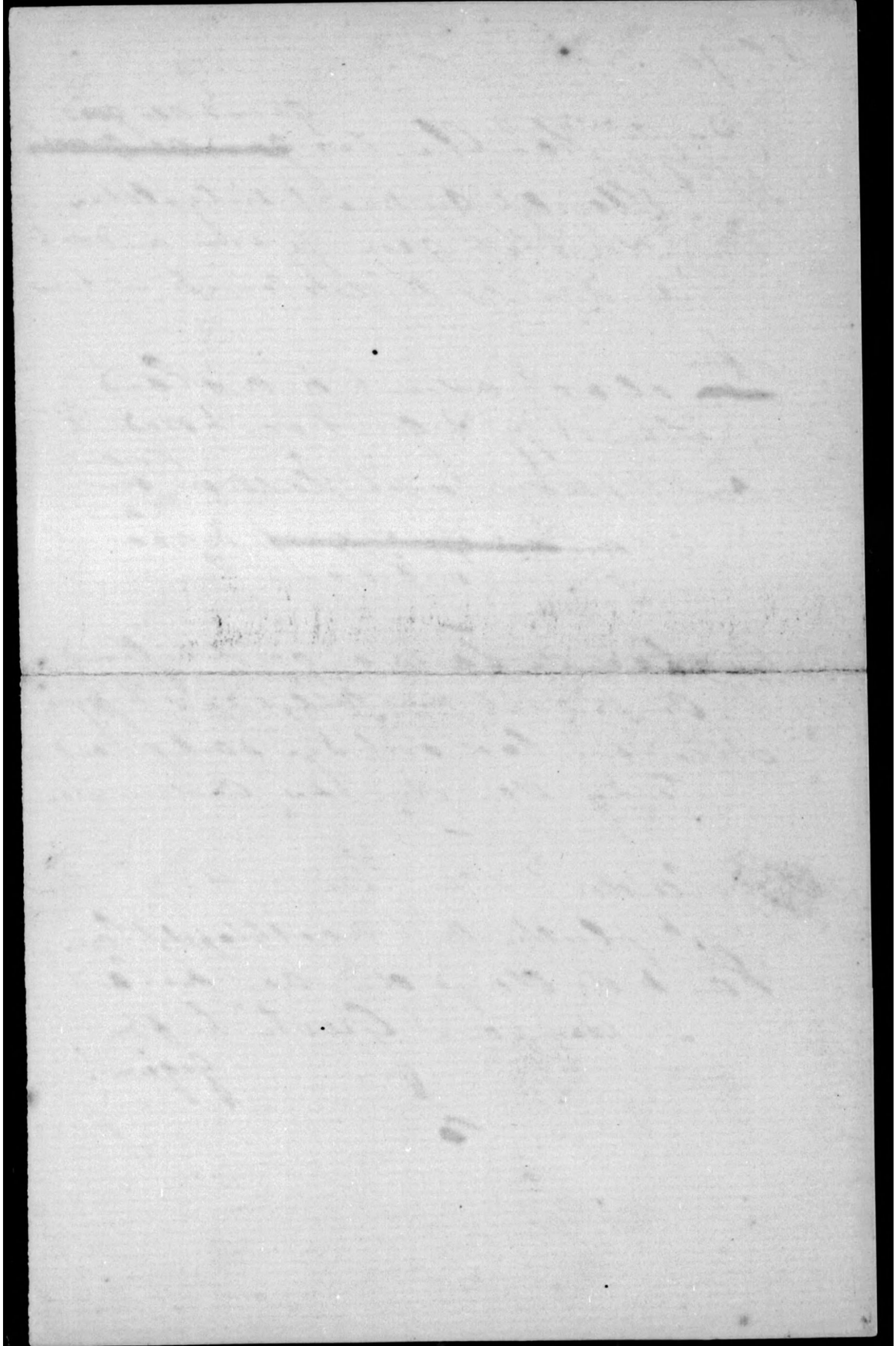
bl. 90.

Gij, Gij, Hân Chi, ^{groot als goed,} ~~Lev goud en goud~~
Meerlijf Gy raekt uitgelezen,
Om, door het geen Gy over uidech
Der hemels brudeleer te wren.

~~Maar~~ al wat ademt in ons land
Schentt Gy 't goud van 't wedend
Door 't wonder werk flent in ^{koren;} een
Is ~~and goud goud~~ ^{land} bychoren.
cure ^{ons} weldaad

God had de Farw en gort bestend
Om heel te menscheit ras te spijten;
Maar ene had oot syn doel erkend,
Te zij dan dan van ons wijzen.

Gy leedert elken stan en stand
In plucten in 't meelscheppel. Leven;
Kan te de cleng, dan aan ons land.
In hem van "t Groot" huff
gegeven!

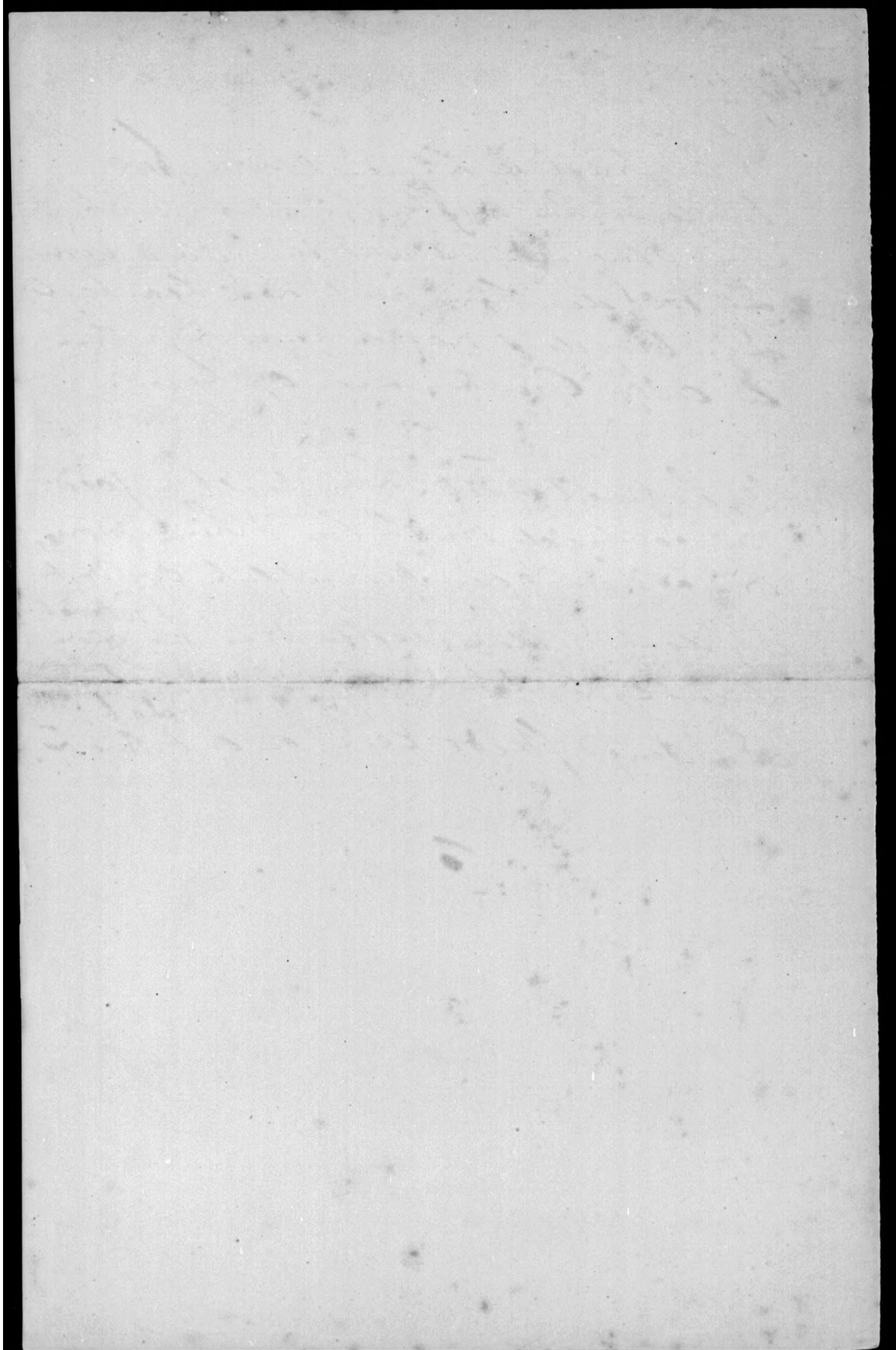

H. 94.

Wân traet in Lijnes waadre poort
En deed hem geeften pijn volk smart,
Hy ging Lijn wond in 't Goede voor;
Lij volgede hem met heel leen hart;
Lijn vorders bove naar Lijn steun;
En alle Groeten sien op hem.

De hofsael ziet hem laelt en goed;
Jae verbied vrucht hem 't heiligdom;
Traat hem geen menichlijch oeg ont
Hy denkt: de Geeften sien me clown.
Dre bejth, waer hij Lijn vorder
Lijn denz steeds klein en onbepert.
Leb.

bl. 95.

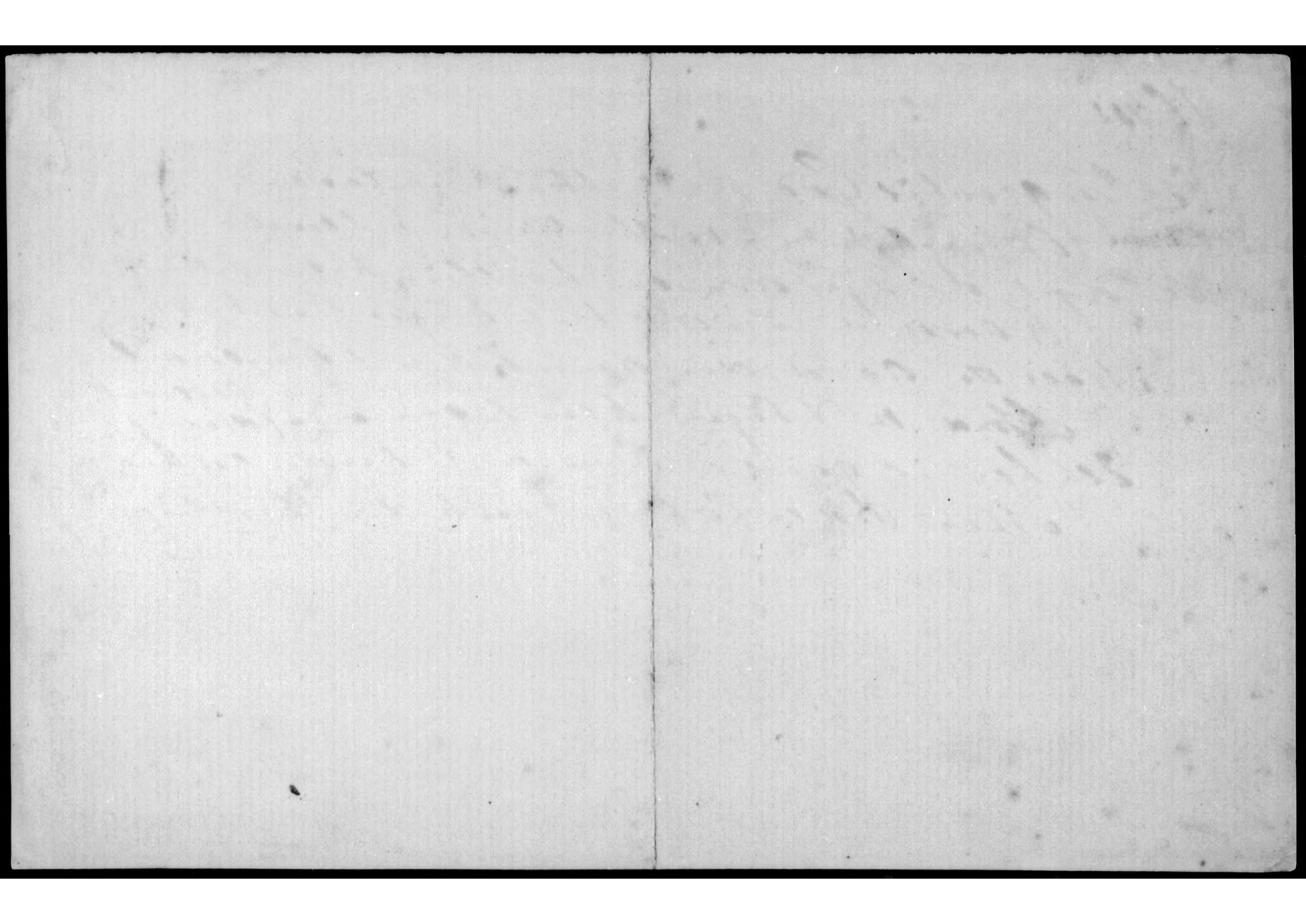
In d' omgang met vrouwen ~~leeden~~^{men},
 Hoe lief, hoe vriendelyc uw gelaet!
 Hoe oer blyft van uw Ziel gebannen,
 Al wat ontrent, al wat misfaat!
 - Houd ook in 't cersean, jke vertel
 Uw Ziel soo vrij van smet en vlek.

Leg niet: "ik had eler geen kennik
 vernomen
 De pleats is lealyk!" Nact u leer,
 En oer. In geestis kannu konen,
 En dienad oer wraaf wanacer.
 Ices altyd, waer gy qual of pleat,
 Moet hu oer u gadepleat.

H. 102.

En groot is God, de rechter aller daden,
Ontzagt met verheerlijking bekleed,
Schijnt ons Zijn d'een een konink te overdeelen,
En aaren de Ziel ontzet tenge teed te.
Maar de aard, den menschen don 't Hand wil
Stond in 't begin bleef een verandering ^{gegeven};
Zijn hart is goed en terus in 't kind te leven,
Maar tra en lob verheest der sterf te ligg.

bl. 110

Zonen worden hem geboren, - op een prouwded naar hun staat,
Zullen zij met scepter pelen

bl. 110.

Zonen worden hem geboren, -
Op een prouwded naar hun staat;

Zullen zij met scepter pelen
in hun koninklyk gewaad;

Alte ontzaglyke bevelen
Klinkt hun koninklyk gesprek

En hun jonggeboren knieën
Overdeest een gulden sprei.

Zien dat hem dat koning worden,
En die gouden rijk kroon spreken,

En al de andere groot prinzen
en regenten in ons land.

Dochter

Dochter zal by ork verkrijgen,
Jepen zullen de op den grond,
En de dankpan't spoelgoed weten,
In haars levens morgenstond.

Jan het goede, van het kwade
domein zij haer deel gedwen,

Noot verachten zij in 't herte
van haer ouders kleedt of we;

't Reukwerk blijft haer bevoelen,

't Logen dat men hemig spyt,

En het herten van de granen

waar het gentryp velt uit d'ijnt.

1

Eerbiedig heb ik mijne schreeden
 Naar 't offerpad des plechts gevoerd;
 Des Hemels wil is mij bekend,
~~Maar~~ ^{Maar} Twaar van d'aanvang tot het end
 Zijn gunst ik boeien aan mijn treden.
 Laet mij niet zeggen bij mij zelven:
 "De Hemel is zoo ver, zoo hoog;
 "Hij heeft voor 't menschen Doen
 geen oog."
 Frank eik die kragt staag en fier,
 Steeds om ons reukende in hien
 Kring,
 Opkomt by ieder stemdeling
 En veert een vromis Deyner waardig
 Op wat niet trouw is, niet recht.
 Waardig.

